

отказвамъ, че съмъ правилъ зло, но да видимъ, кой е виновника за злото. Като размислихъ малко азъ си рѣкохъ: да ли ще се намѣри нѣкой който да каже добро нѣщо за мене и за моитѣ събратия? Мжчи се, труди се денѣ и нощѣ; влачи товари и яжъ хиляди сопи и при туй трѣбва да мълчишъ, да нѣмашъ право да си отмъстишъ. Мене ме бѣше ядъ. Азъ искахъ да си отмъстѣхъ. Но какво бихъ направило съ това? — Ще разгнѣвъж господаритѣ си по-вече, та ще ме набиѣжтъ и продажтъ на воденчаря, че пази Боже съ онѣзи тежки човали!

Вечеръта когато бѣхме заедно съ моя събратъ, въ яхъра, намислихъ да се простѣж съ него. Азъ спрѣхъ да ямъ и му казахъ: „Любезний ми братко, ти може да си заблѣжилъ, че отъ нѣколко дена азъ не те гледамъ съ добро око, но азъ искамъ вече да те обичамъ. Прости ми братко! Азъ виждамъ, че слабитѣ сж винжги слаби и трѣбва да прѣмълчаватъ“.

Прѣзъ това врѣме моя събратъ не ядѣше. Той ме слушаше съ голѣмо внимание и щомъ свършихъ той ми каза: „Любезний ми братко, ти виждашъ, че вината не е у насъ, а въ нашитѣ господари. Азъ те прощавамъ и нека отъ сега живѣемъ пакъ братски, както и напрѣдъ. Ний се цалунжме нѣколко пжти и моитѣ сълзи едва що не потекохж.“

На сутринъта дойдо слугата, вчеса моя събратъ и го пустиж да излѣзе на вѣнъ, а пѣкъ ме не изхока съ най-голѣмо прѣзрение. Подиръ малко Драгни и Стоянъ дойдохж при моя събратъ, турихж му седлото и юздата и се качихж да се разходжтъ. Прѣди да трѣгнжтъ Стоянъ се приближи до мене и ми каза нажалено: „Нещастний Мирчо! Ти виждашъ колко лошо направи; азъ не мога вече да се носж на тебе, защото тати и мама се страхуватъ да ми не направишъ нѣкое зло. Сбогомъ, Мирчо, сбогомъ!“

Стоянъ се качи при Драгниа и заминахж. Той се обръщаше често да ме погледва, а азъ не си снимахъ очитѣ отъ тѣхъ. Слѣдъ това останахъ самó. Вѣртѣхъ се